

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Alliteráció

Hanyatt fekszik, félálomban, hiába érzi, már fáj is a nyaka,
ha nem élne egyedül, horkolásával felébresztené szerelmét,
hibát hibára halmoz, ráadásul felettébb élvezi az alliterációt,
én vagyok rá a tanú, borotválkozáskor orra alatt vágja meg
magát, viseli a leghülyébb sebet, gyerekkorában milyen világot
formázhatott gyurmából, miért lett ilyen magának való,
nem emlékszik, hogy bármi fontosat megtanított volna fiainak,
a cipőfűző megkötésén kívül, nem volt egy bölcs mondata,
az ígéreteken viszont nem kételkedett, ordítás helyett hallgatott,
és fordítva, elhiszi, egy éjszaka eltűnhet lábáról a csontkinövés,
nem áttal bízni a dagadó holdban, hogy meghozza szerencséjét.

Sors

Öleld át sorsod, panasztalanul, mondogatja magában
kínai barátja intelmét, felírja noteszének első oldalára,
kilépegeti az avarban, amikor a bicikliről hirdeti,
százával helyeselnek a gólyák, szürkegémek és kócsagok,
az ártér fűvén napoznak a lányok, akiket életük
legragyogóbb korszakában ölelhetett, a magaslesről integet
a kivétel, őt nem nyelte el az átlag, nem ficamodott ki
ízlése, a kavicsok közt elporladt ígéreteken, jövő időbe
vezető keréknyom, a közelítő felé fordul, bizonytalan,
készen áll-e fogadására, ráismer-e, vagy még sohasem
látta, vajon elér-e hozzá, kérdezi tőlem, átölelik-e sorsukat?